

Dags för transfrågor

»motvilja grundad i gammal unken homofobi«

Att kyrkomötet efter nära nog 40 år av utredande äntligen tog evangeliet om Guds allomfattande kärlek på allvar och beslutade att fortsättningsvis inte begränsa den kyrkliga vigseln till olikkönade par är givetvis glädjande för alla som menar att Gud välsignar trohet i mänskliga relationer, inte minst för de samkönade par som nu slipper få sin varaktiga kärlek misstänkliggjord.

Att sedan vissa motståndare till detta beslut valt att vantolka frågan till att handla om sexuella praktiker är förstås beklagligt, men vittnar möjligen om bristen på relevanta argument. Att som exempelvis Christian Braw gör i *Svensk Kyrkotidning* 51-52/2009 tala om att "välsigna det homosexuella samlaget" visar tyvärr också att motviljan många gånger faktiskt inte handlar så mycket om teologi utan är grundad i samma gamla unka homofobi som dröjer sig kvar också inom andra sektorer av samhället. Dock har nu kyrkomötet med sitt modiga beslut visat att Svenska kyrkan törs vara ett ljus i en mörk värld och stå på de svagas sida, just så som är den ålagt som kyrka.

Tillfrågade i somras av *Svenska Dagbladet* med anledning av att den nya äktenskapslagstiftningen trätt i kraft förklarade företrädare för hbt-rörelsen, bland annat RFSL:s Sören Juvas att nästa fråga på dagordningen är transpersoners rättigheter.

Transpersoner (ett paraplybegrepp för bland annat transsexuella, transvestiter, drag queens med flera, har inget med sexuell läggning att göra) har alltför länge fått stå tillbaka när homosexuellas rättighetsfrågor varit i fokus, också i det inomkyrkliga samtalet som uteslutande präglats av diskussioner kring (homo)sexualitet och aldrig berört frågor kring könsidentitet och könsuttryck. Transfrågor handlar alltså alltid och enbart om kön, inte om sexualitet. Transpersoner har precis som alla andra en sexuell läggning som kan vara homo-, hetero- eller bisexuell. Även om förkortningen "hbt" på senare tid blivit allmänt accepterad också i kyrkans värld så tenderar T:et alltså att komma i skymundan. Många vet knappt vad det står för och än mindre vilka specifika frågor som berör denna kategori av människor, varför det slentrianmässiga användandet av hbt-begreppet ofta kan bli lite vanskligt även om viljan är god.

Möjligen var det också denna bristande kunskap som, när regeringskansliet för ett par år sedan begärde in kommentarer på ett förslag till ny lag gällande ändrad könstillhörighet, ledde till att Svenska kyrkan istället för att utreda frågan själv valde att som remissyttrande använda en text som var i det närmaste identisk med de svar som avgavs av Sveriges Kristna Råd och Stockholms katolska stift. Det är anmärkningsvärt att kyrkostyrelsen i just detta fall alltså inte såg några hinder att vara ekumeniska med samfund som har en helt annan syn än Svenska kyrkan i (andra) hbt-frågor, något som aldrig hade varit tänkbart om remissen rört homosexualitet.

Läser man så remissyttrandet finner man att det knappast kan sägas vara präglad ens av någon god vilja, tvärtom utmålas transsexuella som egoistiska och som olämpliga att vara föräldrar. Utredningens förslag att skärpa den befintliga lagens krav på sterilisering till en obligatorisk kastrering (avlägsnande av könskörtlarna) tillstyrks utan att ens reflektera över det djupt omoraliska i att tvinga någon att genomgå kirurgiska ingrepp för något som är en rent juridisk fråga, alltså vilken könstillhörighet som ska registreras i folkbokföringen. Europarådets MR-kommissionär Thomas Hammarberg har också funnit sådana krav strida mot FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna och uppmanar i en nyligen publicerad rapport medlemsstaterna att upphöra med sådant tvång.

Dessbättre är utredningen idag begravd i en skrivbordslåda någonstans på Socialdepartementet och där kan den gott förbli. Hela utredningen, ihop med kyrkans olyckliga remissvar, bör förpassas till historiens skräpkammare så att en ny utredning med ny remissrunda kan göras. Om Svenska kyrkan då vill vara ett ljus också för transpersoner kan ett nytt remissvar utarbetas som visar att kyrkan menar allvar när den säger sig stå upp för de svaga i samhället.

PETER FORSBERG

